

מיכאל רוטשטיין ז"ל - קווים לדמותו

ירמיהו (ירמי) אלוני ומאיר צור (ורשבסקי)

ב-7.10.97 (ני בתשרי תשנ"ח) ליווינו חבר ומורה מיכאל (מישה) רוטשטיין היקר לקבורות. מה סמלי הדבר שמיכאל, העניו, הצנוע והסגפן החזיר את נשמתו לבורא בעשרת ימי תשובה. למיכאל לא היו חיים קלים, דרכו לא הייתה סוגה בשושנים כמו לרבים מאתנו שגדלנו, בגרנו והתחנכנו במדינת ישראל בצורה מסודרת ובמוסדות להשכלה.

מיכאל בא אלינו מאירופה הבוערת וההרוסה של שלהי מלחמת העולם השנייה. הוא נולד בשנת 1920 ברוסיה הלבנה ונפרד ממשפחתו בתקופת הרעב הגדול של שנות השלושים. במלחמת העולם השנייה לחם בתור קצין תותחנים בצבא האדום, נפצע, נפל בשבי הנאצים, ברח ונלחם עם הפרטיזנים. בתום המלחמה התגלגל באירופה עד שהגיע להכשרה בגרמניה, שם הכיר את אשתו אסתר ויחד עלו באנייה נגבה לישראל. במדינה החדשה התגלגלו במעברות, מיכאל התגייס לצבא והשתחרר בשנת 1959, למד באופן עצמאי במכונים הבריטיים והוסמך כשמאי מקרקעין מסי 59 בשנת 1962.

מיכאל עבד בשירות המדינה באגף שומת מקרקעין ושמאי מחוזי במס רכוש ומס שבח מקרקעין. משנת 1972 עבד כשמאי עצמאי ובמשרדו גידל וחינך דורות של שמאים.

הייתה (מאיר צור) לי הזכות הגדולה לצקת מים על ידיו בתקופה בה התמחיתי בשמאות במשרדו. מיכאל הכשיר שמאים רבים, גם כאלה שלא התמחו ישירות אצלו וזכורני קבוצות של מתמחים ותלמידים יושבים אל תוך הלילה במשרדו, שותים בצבא את תורתו.

למיכאל היה כושר ניתוח מדהים של תהליכים ומצבי שוק. צניעותו הרבה, עדינות נפשו וצורת דיבורו הרכה היו לעתים מטעים את השומע, הרגיל לדיבור גס ונמהר כמקובל כיום במחוזותינו, פעמים רבות ויתר על שכר טרחה ועזר בסתר לפונים אליו.

לחלק גדול מציבור השמאים ובעיקר לצעירים שבינינו, השם "מיכאל רוטשטיין" כמעט ואינו מוכר, או לכל היותר מזוהה עם הקבוצה של זקני המקצוע.

לחלק זה של החברים וגם לחלק המצומצם יותר שהכירו היטב - מכוונים דברים אלה כמצבת זיכרון שכדאי וראוי לשומרה בלבנו.

המאפיין העיקרי של מיכאל רוטשטיין (מישה בפי חבריו) היה צניעות, ענווה ועדינות נפש אין קץ. מיכאל, שלעולם לא יפגע בחבר ולא ילעז עליו מאחורי גבו, או יוציא דיבתו רעה בשיחת רכילות מקובלת, היה בתכונותיו אלה דמות ייחודית שאינה שייכת לעולמנו (המרושע) הזה.

הגישה החיובית ואופן דיבורו הרך היו גם הם מאפיינים בולטים בדרך עבודתו ובאופן התדיינותו עם חבר והיו שראו בהתנהגות "ללא מרפקים" זו חולשה ורפיון.

ברם, בצד ההתנהגות המעודנת היה מיכאל בעל מקצוע נבון ומעמיק, עם גישה מקורית וחשיבה לוגית, שקשה היה להביסו (מקצועית) רק בהבל פה הנאמר בצעקות רמות.

למיכאל הייתה מחויבות טוטאלית למקצוע שמאות המקרקעין כפי שניתן למוצאה כיום - למרבית הצער, בעיקר אצל השמאים מהדור של "הזקנים".

מחויבות זו הובילה ליושר מקצועי, שרק עם גבור מחלתו בשנים האחרונות נבעו בה ככל הנראה סדקים, כשלא עמד לו עוד כוחו.

מיכאל שימש לפני שנים רבות בצוות בוחנים ובודקים בראשותי (ירמי אלוני) בבחינת "עקרונות השומה" מטעם מועצת השמאים.

לא אשכח את גישתו השקולה, המאוזנת ותמיד תמיד ל"כף הזכות", אשר בה נהג ועמד עליה בתוקף אך עם כבוד לדעות אחרות ובכך למדנו גם שיעור בהלכות דרך ארץ של אדם לחברו.

לא יזיק לכולנו (ובוודאי לחלק מאתנו) ללמוד מעט מאופן ההתנהגות החברי, הצנוע, הרגוע והקשוב של מיכאל רוטשטיין, המאפשר להגיע להבנה, אלף מונים טוב מאשר בהתנהגות מתלהמת ובוויכוח צעקני, שעל פי רוב בא לכסות על תוכן דל.

בחשיבתו המעמיקה היה מיכאל רוטשטיין לאחד המעטים שראוי ומעניין היה להיוועץ בהם בנושאים עקרוניים בעייתיים וחסרונו יהיה ניכר.

מיכאל היה היקר באדם למקורביו, לאוהביו, לחבריו למקצוע ולדורות של שמאים אותם לימד וחינך. לסיכום - מיכאל רוטשטיין היה חבר יקר ובעיקר היה "מאנטש", כן ירבו כמותו וכך גם נזכור אותו.

מי ייתן ונשמתו תהיה צרורה בצרור החיים ותנוח ותשקוט כגמול לחייו הסוערים והסבל שהיה מנת חלקו בעולמנו זה.

יהי זכרו ברוך.

דברים לזכרו של חבר – מיכאל רוטשטיין ז"ל

גלעד יצחקי - שמאי מקרקעין

לראשונה הכרתי אותו בשנת 1976 כאשר עבר לעבוד כשמאי מחוזי בלשכת ירושלים של השמאי הממשלתי. כבר לאחר תקופת הכרות קצרה ניתן היה להבחין שמדובר באדם בעל תכונות אישיות מיוחדות.

ככל שעברו השנים למדתי להכיר ולהעריך את מיכאל. התכונות בהן הוא ניחן היו צירוף מיוחד של תכונות, בהן בלטו החכמה, הצניעות, טוב הלב, ישוב הדעת, התחשבות והנכונות לסייע לחבר ולזולת. במשך שנים אחר שעזב את האגף וחזר לשוק הפרטי, נשמר הקשר החברי והמקצועי בינינו.

בתפקידי כשמאי הממשלתי הראשי הסתייעתי בעצתו ובניסיונו הרב. כשניהלתי את הבוררות הגדולה של "אחוזת נפתלי" בין מנהל מקרקעי ישראל ליונה מרדכי, מיניתי אותו שמאי מטעמי. כאן המקום לציין כי חוות הדעת שהכין בנושא זה עמדה בסטנדרט גבוה ביותר, ואין לי ספק שאילו הייתה מתקבלת החלטה מקצועית בנושא (ולא החלטה בעקבות מו"מ ופשרה) לחוות דעתו ולמסקנותיו היה נקבע המשקל המכריע.

תמיד התפעלתי מיכולת הניתוח המקצועי שלו. אני זוכר כיצד הוא היה מתרעם על שטחיות וחוסר מקצועיות ונהג להתבטא במין פליאה כזו: "אני לא מבין אותו, הוא כנראה לא אוהב שמאות".

יש אנשים שאת זכרם אתה נושא בלבך במשך שנים רבות לאחר שהלכו ממך.

מיכאל רוטשטיין הוא אחד מהם.

יהי זכרו ברוך!